

Farní měsíčník

Únor 2021 • číslo 2 • 26. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava • Brumov-Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

SVÁTEK PANNY MARIE LURDSKÉ (11.2.)

11. února 1858 spatřila čtrnáctiletá Bernadetta Soubirousová ve skalní jeskyni „de Massabielle“ poblíž Lurd ve Francii Pannu Marii. Zjevení se opakovalo do 16. července ještě sedmnáctkrát. K jeskyni, v níž vytryskl pramen vody, přichází od té doby velké množství poutníků, mezi nimi velký počet posti-

žených nejrůznějšími neduhy. Církevně uznaných zázračných uzdravení za sto let (do roku 1959) bylo 58, ale úlevu přinesla tato pouť mnohem většímu počtu lidí. Výzva Matky Boží k pokání probudila v církvi hlubší zájem o modlitbu a službu lásky a podnítila péči o trpící a nemocné. Slavení dnešní památky povolil papež Lev XIII. (1891) a sv. Pius X. ji rozšířil na celou církev (1907).

„Maria dej mi oči své, ať vidím všechno pravdivé. Maria dej mi retы své, co promluví, ať správné je. Maria dej mi svůj sluch, jež nikdy není k nebi hluch. Maria dej mi ruce své, tak něžné, a tak pečlivé. Maria dej mi kroky své, jen v nich je dítě bezpečné.“

„SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH“

11. únor – den, v němž si církev připomíná zjevení Panny Marie v Lourdech – byl zvolen k oslavě význačné události: Světového dne nemocných.... Světový den nemocných je velkou připomínkou, abychom znovu objevili důležitou přítomnost trpících v křesťanském společenství a stále více hodnotili jejich cenný přínos. Prostému lidskému pohledu se bolest a nemoc mohou jevit jako absurdní skutečnosti: když se ale člověk dá osvětit světlem evangelia, dokáže vyhmátnout její hluboký spásanosný význam. (Jan Pavel II.)

DUCHOVNÍ SLOVO

KDO CHCE VŠE DĚLAT SÁM, NEPOSTOUPÍ KUPŘEDU

O jistém starci se vyprávělo, že se po sedmdesát týdnů tak postil, že jedl jednou týdně. Tento muž prosil Boha, aby mu objasnil jeden výrok Písma, ale Pán mu nevyhověl. Stařec si řekl: „Hle, takové břemeno jsem si naložil, a nic mi to neprospělo. Půjdu tedy za spolubratrem a zeptám se ho.“ Jakmile vyšel ven a zavřel za sebou dveře, byl k němu poslán anděl s poselstvím: „Těch sedmdesát týdnů postu tě nepřivedlo blíže k Bohu, zato nyní, když ses pokořil a rozhodl jít za spolubratrem, byl jsem poslán, abych ti objasnil Písmo.“ Vysvětlil mu je tedy a opět od něho odešel.

Mnozí lidé žijící duchovním životem jsou přesvědčeni, že mohou dosáhnout pokroku na duchovní cestě výlučně rozjímáním a askezí, a vlastním uvažová-

ním se tak dopracovat toho, že budou čím dál tím hlouběji chápat Písmo. Často však jen krouží kolem vlastního ega.

Jsme odkázáni jeden na druhého. K pokoře patří i to, že si občas zajdeme k druhému pro radu nebo promluvit si. Rozhovorem s bratrem či sestrou o tom, co námi opravdu hýbe, dostává náš duch velice cenný podnět.

Jsme odkázáni na pomoc svých bratří a sester. Kdo se domnívá, že všechno musí udělat sám, nepostoupí na své cestě kupředu.

Anselm Grün,
Duchovní lékárna poustýních otců

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK – LEDEN 2021

Pokřtení:

Daniel Mana
Tobiáš Dalin Kolínek
Kristýna Valčíková
Marie Lorencová

Pohřbeni byli:

František Šabršula – 73 let
Ludmila Ďulíková – 79 let
Ondřej Buček – 33 let
Anna Žížková – 80 let
František Řehák – 88 let
Josef Křivan – 84 let

Bylo:

- Mše sv. na Nový rok
- Mše sv. na Tři krále
- Tříkrálová sbírka
- Fatimská pobožnost
- Týden modliteb za jednotu křesťanů

Bude:

- 2. 2. Uvedení Páně do chrámu (Hromnice) – mše sv. v 7. 30 a 17. 00 hod.
- 3. 2. Svatoblažské požehnání – mše sv. v 17. 00 hod.
- 11. 2. Svátek Panny Marie Lurdské – pomazání nemocných - mše sv. v 17. 00 hod.
- 13. 2. Fatimská pobožnost – mše sv. v 15. 00 hod.
- 17. 2. Popeleční středa – mše sv. v 7. 30 a 17. 00 hod.
- Křížové cesty – neděle 14. 00 hod., pátek 16. 20 hod.

Svěcení vody, soli a křídý

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA

Díky netradičním okolnostem probíhala netradičním způsobem. A to online formou nebo se mohlo přispívat do rozmístěných kasiček v naší farnosti. Jejím cíl byl stejný – POMOC LIDEM V NOUZI. Tříkrálová sbírka je největší dobročinnou sbírkovou akcí v České republice.

Milí dárci, děkujeme, že i když Vy se nacházíte v nelehké situaci, přesto jste přispěli do kasiček, které byly rozmístěny např. v kostele, v galanterii, v potravinách atd.. Ještě jednou děkujeme, že jste svůj rok začali dobrým skutkem a napojili se na tříkrálové poselství. V kostele byly posvěcené křídý, abyste si mohli napsat na dveře Vašich domovů K+M+B – BŮH ŽEHNEJ TOMUTO DOMU.

Fm

Kasička pro Tříkrálovou sbírku

SIDONSKÉ OKÉNKO

Kaple v Sidonii

ROK 2020 V SIDONII

Po celý rok byly slouženy mše svatě, a to vždy v sobotu. Opět se uskutečnila Tříkrálová sbírka. Děkujeme všem sidonským občanům, také občanům z vlárské části, kteří patří do slovenské obce Horné Srnie, že přispěli dobrovolnou částkou, kterou použije charita na dobrou věc. Byla vybrána částka 12 424 Kč. Dík patří všem koledníkům a jejich doprovodu. O Vánocích jsme vyhlásili sbírku, kterou jsme chtěli použít na renovaci a nátěr dveří v naší kapli. „Jesličková sbírka“ na opravu a nátěr dveří činila 7 825 Kč a 2 000 Kč přispělo modlitební společenství ze Sv. Štěpána. Zůstatek z vkladní knížky byl 10 732 Kč, celý byl vybrán a knížka zrušena. Tyto peníze nám zůstaly po našich rodičích a nás starších, kteří jsme chtěli, aby se v Sidonii postavila malá kaplička. Jistě si pamatujete, že v roce 1991 zde mohla být po třicetileté přestávce sloužena mše svatá. Takže peníze jsme použili na vybavení této kaple. Faktura na opravu a nátěr dveří, činila 27 900 Kč a nové kliky 1 500 Kč, dohromady tedy 29 400 Kč. Vybráno bylo 20 557 Kč. Rozdíl 8 843 Kč byl doplacen z ušetřených peněz od dárců naší kaple. Na další provoz, nákup květin, prostředků na úklid atd. nám zůstalo 8 300 Kč. Závěrem bych vám všem dárcům a pomocníkům, kteří nám pomohli provést výměnu části dveří, klik a úklid, chtěla moc poděkovat. Vám všem patří „Velké Pán Bůh zaplat“.

Začátkem března SARS-CoV-2 se objevil i v České republice. Od 14.3. po dobu 6 týdnů nebyla sloužena mše svatá v naší kapli. Před Velikonocemi jsme se sešli k modlitbě křížové cesty jen dvakrát. V měsíci Královny máje jsme se scházeli každý den, ale v omezeném počtu. Při poslední májové došly děti sladkou odměnu. Na jaře proběhlo dvoudenní setkání animátorů, kteří připravují pobyt dětí z naší farnosti v Sidonii. V roce 2020 se tato akce neuskutečnila z důvodu pandemie SARS-CoV-2.

V létě byly mše svaté slouženy jako po celá léta. Přišel podzim a SARS-CoV-2 se opět objevil. V měsíci říjnu jsme se scházeli při modlitbě růžence a prosili Pannu Marii růžencovou za nemocné a o Boží milosti. Letos za námi ani svatý Mikuláš nepřišel, po mnoha letech jsme nejeli ani na půlnoční mši. Při letošní mši svaté na svátek Svaté rodiny jsme si obnovili svátost manželství. Papež František vyhláší od svátku svatého Josefa zvláštní rok rodiny: Svěťme se Svaté rodině nazaretské a zvláště svatému Josefovi. Snažme se, aby se do našich rodin navrátily ty pravé hodnoty jako je láska, víra a úcta.

Závěrem děkujeme všem dobrodincům, kteří nám po celý rok přispívali podle svých možností na provoz kaple. Děkujeme také těm, kteří pomáhali při úklidu kaple a okolní zahrady. Dík patří také všem našim kněžím, kteří jezdí za námi do Sidonie i v tak těžké době. Díky patří také těm, kteří se zasloužili, pomocí moderních technologií, přenosů mší svatých do našich rodin.

Františka Bařinková

K ZAMYŠLENÍ

Žehnat má každý z nás (2. 2. Uvedení Páně do chrámu, Světový den zasvěcených osob)

Požehnání starce Simeona nás vybízí, abychom i my žehnali.

Lukáš nám vypráví příběh o požehnání. Když Maria s Josefem přinesli své dítě do chrámu, setkali se tam se starcem Simeonem. Ten vzal dítě do náručí, aby je požehnal. A tím, že chválil Boha, vyslovil i podivuhodná slova o tomto dítěti. V tomto maličkém spatřily jeho oči spásu, světlo k osvícení pohanů a k slávě izraelského lidu. Je to zřejmě vůbec to nejkrásnější, co lze o nějakém člověku říct: „Když tě vidím, vidím spásu, kterou Bůh lidem připravil.“ **Nejhlubším určením každého člověka je to, že**

slouží druhým ke spáse, aby tak skrze něho mohli dojít uzdravení a dospět k celistvosti.

Simeonovo požehnání patří i tobě. Neboť i ty jsi požehnan jako Mariino dítě. Následující slova platí i pro tebe, platí i o tobě.

„Vidím v tobě světlo. Jsi paprskem světla v tomto světě. Rozjasňuješ můj pohled. Jsi slávou. V tobě zazářila Boží krása. Vyzařuje z tebe do světa něco z Boží lásky. Díky tobě je na světě světleji a tepleji. V tvé blízkosti je mi dobře u srdce.“

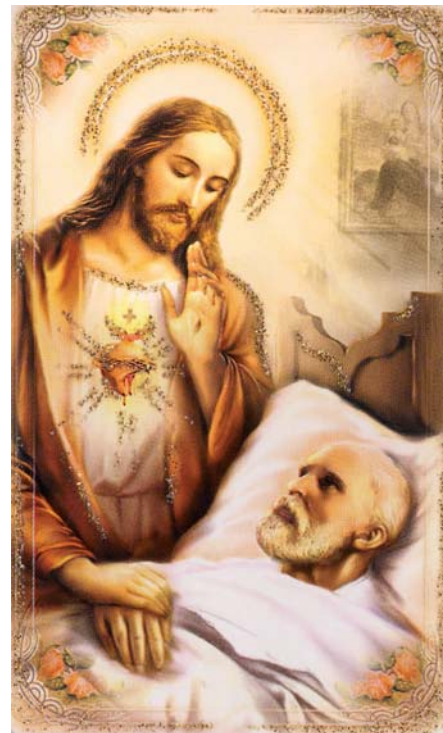
Když dítě, kterému Simeon požehnal, dospělo v muže, začalo žehnat ostatním dětem. Lidé se zjevně domnívali, že tenhle Ježíš z Nazareta je skutečně požehnaný člověk. Proto mu přinášeli své děti, aby na ně vkládal ruce a aby jim požehnal (srov. Mk 10,13-16).

Vytušili totiž, že jeho blízkost je pro jejich děti i pro ně samé blahodárná, že z něho vyzařuje požehnání, vstřícnost, povzbuzení, život a láska. Ježíš bere děti do náručí, vkládá na ně ruce a žehná jim. Toto **požehnání je něžné gesto. Svým objetím jim ukazuje, že je do náručí bere Bůh a že je miluje, že je stále obklopuje jeho spásonosná a milující blízkost.** Díky objetí lze požehnání přímo zakusit. Děti cítí, že jsou milovány a přijaty. Požehnání v sobě nese velký díl něhy. **Mnozí rodiče mají ve zvyku, než jdou děti večer spát, jim požehnat.**

Když je dítě malé, vnímá v požehnání bezpečí a ochranu. Některé maminky kladou dítěti mlčky ruku na čelo a modlí se za ně. Dítě tak může zakusit, že nad ním drží svou dobrou ruku Bůh, že mu žehná a že je miluje. Někteří tatínci dělají svým potomkům křížek na čelo pokaždé, když na delší dobu opouštějí domov. Jedna maminka mi vyprávěla, že děti vždycky samy nastavily čelo, aby jim mohla požehnat. Očividně toužily po něžném doteku požehnání. Zakoušely v něm zaslíbení: „Bůh ti požehnal. Nemyslím na tebe jen já, ale drží nad tebou svou ochrannou ruku sám Bůh.“ Když děti vyrostly a dospěly, maminka se začala zdráhat znamenat je křížkem na čele, ale když to jednou neudělala, její dospělí synové si to od ní sami vyžádali. Mateřské požehnání se jim stalo potřebou. Po čem to ti mladí muži vlastně toužili? Protože je osobně neznám, mohu se jen domnívat. Myslím si však, že si přáli zakoušet na vlastním těle, že jsou požehnaní, že nejsou sami, že je svou láskou doprovází jen jejich maminka, ale také Bůh, který je s nimi, přestože se ve vzdáleném cizím prostředí cítí

sami. Proto bych rád povzbudil všechny matky a otce, aby svým dětem žehnali. Tímto láskyplným gestem signalizujeme druhému: „Jsi dobrý. Všeho protikladného v tobě se dotkla Boží láska. Patříš Bohu. Neapanuje nad tebou žádný král nebo císař. Jsi svobodný. Jsi pod Boží ochranou. Jdi svou cestou pod milujícím pohledem Boha, který ti říká: ‘Vítej v tomto světě. Důvěřuj životu. Jdu s tebou.’“

Anselm Grün - Jsi požehnaním

CÍRKEV MÁ MODLITBU A OBŘAD S PROSBOU ZA UZDRAVENÍ NEMOCNÝCH

Ve světě probíhají četná setkání, jež si kladou za cíl uzdravovat, a lidé se jich účastní ve velkém množství, protože každý chce být uzdraven. Je to v pořádku, pokud jsou tato setkání dobře připravena a probíhají ve shodě s církevními předpisy. Často však zapomínáme na to, že církev má vlastní modlitbu a obřad s prosbou za uzdravení nemocných a že je to obřad stále velmi účinný: jedná se o svátost pomazání nemocných.

Bezpochyby je potřeba, aby svátost pomazání nemocných byla lépe objevena a doceněna. Před II. vatikánským koncilem byla totiž člověku udělována až v posledních okamžicích pozemského života a lidé ji považovali za jakési „sbohem“ předtím, než člověk odejde na onen svět. Nazývala se „poslední pomazání“, poslední modlitba před odchodem na věčnost. V lidech předtím vyvolávala strach a byl-

li někdo vyzván, aby ji přijal, chápal to asi takto: „Uvědom si, že nadcházejí tvé poslední chvíle na zemi.“ Z tohoto důvodu církev této svátosti změnila jméno. **Dnes už se nenazývá „poslední pomazání“, ale „pomazání nemocných“**, a má být modlitbou k Pánu za tělesné uzdravení nemocné osoby. Není proto třeba se jí bát, ale spíše o ni žádat tehdy, když potřebujeme tělesné uzdravení. Po přijetí této svátosti lidé často zakusili tělesné uzdravení nebo hluboký duševní pokoj, s nímž dokázali nemoci čelit. Liturgická pravidla doporučují, aby byla svátost nemocných udělována během mše svaté. Předcházet jí má zpověď a četba Božího slova, zvláště textu z listu Jakubova (5,14-16), což je základní text, který hovoří o pomazání nemocných olejem prostřednictvím představených církve. Je nezbytné udělat vše, co je v našich silách, abychom odbourali představu, že kněz má být kvůli svátosti pomazání nemocných přivolán jen tehdy, když už nemocný umírá, nebo dokonce už ztratil vědomí, a že nemocného bychom vystrašili, když by mu kněz tuto svátost chtěl udělit. Proti této představě musíme bojovat. Je zřejmé, že této svátosti dosud nepřikládáme náležitý význam v pastoraci a patřičné místo v katechezích. Je to dar, další prostředek, který nám církev nabízí k uzdravení, a zároveň jasný důkaz, že Ježíš i církev si přejí, abychom byli úplnými: na duši, na duchu i na těle.

Elias Vella, Uzdrav mě, Pane

17. 2. 2021 POPELEČNÍ STŘEDA

„Tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“

Modlitba: Dobrý Bože, dnes budu označen na čele křížkem z popela. Připomíná mi to, že jsem prach a v prach se obrátím. Popel je znamení pokání a toho, že chci začít všechno dělat lépe než dosud. Popel ukazuje, že staré shořelo. Popel se také dříve čistovalo nádobí.

Anselm Grün

DRŽET PRAVÝ PŮST

Je to snad pravý půst
vzdát se slaniny, zvěřiny?
Je snad půst věcí úst?
Je snad půst dát si slib
z masa nepojist, o to víc
na talíř si nabrat ryb?
Lačnět a v hadrech bloudit
na odiv lidu, bez klidu
klopit zrak, vzdechy loudit?
Ne, půst je víc, je sklizeň!
Svaž snopy své a dej
jíst duši, má hlad, žízeň!
V ten čas se hněvu vzdej,
zvláště, zlých řečí, všech křečů,
změň život, směr mu dej!
Tříbením ducha rostem.
Zmoř hladem hřích, ne břich.
Pak prošels pravým postem!

*Z anglické duchovní poezie,
Robert Herrick (1591 – 1674),
překlad Josef Hrdlička*

Do datek

Pokud však obžerství ti vládne, a to je hřích, pak zmoř i ten břich.

22. 2. MEZINÁRODNÍ DEN SKAUTŮ A SKAUTEK

„Mějme odvahu jako slunce, navzdory všemu trápení na světě vychází každé ráno.“ (Bosmas)

Jednou skautem, navždy skautem – skauting všestranně působí na rozvoj osobnosti dětí a mladých lidí – prostřednictvím her, zážitků, aktivit a dalších činností. Vyrůstat ve skautském oddíle znamená chopit se šance žít naplno. Být aktivní a najít vlastní místo ve světě. Skauting je příležitost rozvíjet nejen sebe, ale i své okolí.

Počátky skautské organizace v Brumově-Bylnici sahají do roku 1945. Začalo zde fungovat několik družin a zanedlouho vzniklo díky neustálému růstu členů celé skautské středisko. Vývoj však zastavila politická situace a v roce 1948 byla skautská činnost zakázána. Skautská hnutí byla poté ve městě znovuoobnovena v roce 1968, avšak pouze prostřednictvím spolupráce se střediskem ve Zlíně. Jednalo se o jednu družinu skautů a později jednu družinu skautek, které se oficiálně registrovaly právě pod zlínské středisko. V roce 1970 je však skauting znovu potlačen a roku 1972 končí také skautská činnost ve zdejších městě. K znovuoobnovení Junáka pak dochází až v roce 1990, kdy je založen chlapecký oddíl se čtyřmi družinami a celkem 34 členy. Brzy začne fungovat také dívčí oddíl a díky tomu vzniká v březnu roku 1990 skautské středisko s 58 registrovanými členy. Od té doby funguje středisko nepřetržitě a v současné době registruje více než 100 svých členů všech věkových kategorií. Kromě své práce s dětmi pořádá pro veřejnost mnohé akce a události.

Převzato: <http://skautbrumov.cz/>

ZDRÁVAS, MARIA ...

Zdravas, Maria, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého, Ježíš. Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní ...

NÁMOŘNÍK

Když bylo Kvídovi osmnáct let, usmyslel si, že bude námořníkem. Táta a máma přijali jeho rozhodnutí s obavami. Věděli, že Kvído o tom dlouho snil. Už od dětství si hrál s dřevěnými lodičkami v kalužích. Jednou Kvído prostě oznámil, že dostal práci na obchodní lodi: „Vyplováme za deset dní z Janova a míříme až do Hongkongu.“ Máma mu připravila ranec, táta mu dal na cestu kupu rad. Nadešla chvíle odjezdu. „Když budeš něco potřebovat, napiš!“ řekl mu táta a pevně ho objal. Máma ho se slzami v očích přivinula do náruče, strčila mu do kapsy nenápadně papírek a zašeptala: „Tohle je obrázek Panny Marie. Nos ho pořád u sebe, Kvído. Když ses narodil, svěřila jsem tě Panně Marii. Jsem si jistá, že tě vždycky ochrání.“ Loď *Nebojsa* zdvihla kotvy a za radostného troubení sirén vyplula. Kvído zamával rodičům a rodiče jemu. A loď zmizela za obzorem. Plavba byla klidná a Kvído šťastný. Práce na palubě nebyla těžká. Námořníci byli veselí a docela milí. Několik stovek mil před cílem ale zasáhl loď strašný tajfun. Třicetimetrové vlny se valily přes kapitánský můstek a bičovaly boky lodi. Lana, která držela část nákladu na můstku, se uvolnila a námořníci se je snažili znovu upevnit. Byl mezi nimi i Kvído. Právě, když se snažil uvázat uzel, velká vlna ho zasáhla a smetla z lodi. Spadl do vody, a než stačil vykřiknout, pohltit ho vír. Nestačil nic udělat. Uvědomil si jen, že se topí. Moře mělo strašnou sílu, Kvído se už loučil se životem, když vtom ucítil, jak ho někdo chytil za ruku. Byla to krásná Paní, která ho vytáhla z vody na loď jako nic, jako peříčko...

Ohromený, ale šťastný nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Odešel do své kajuty, aby se převlékl. Tušení, které měl, se změnilo v jistotu. Padl na kolena a pomodlil se ten nejprocitěnější *Zdravas* ve svém životě. Krásná Paní, která ho zachránila z moře, vypadala úplně stejně jako Panna Maria na obrázku, který mu máma dala před odjezdem a který měl ve své kajutě připevněný na stěně. A jako by to všechno nestačilo: když se podíval pozorně, spatřil, že z obrázku kape voda. Jako by Panna Maria před chvílí vyšla nečekaně z koupele.

Maminka ani na okamžik nezapomíná na své děti. I Panna Maria nás má na očích v každé chvíli našeho života. Nechce, aby kdokoli z nás zahynul nebo se ztratil. Žít jako křesťan je někdy obtížné. Potřebujeme, aby nás někdo vzal za ruku a doprovázel nás. Maria nám neustále nabízí pomocnou ruku. Je jenom na nás, jestli se jí chytíme.

Bruno Ferrero, *Zdravas, Maria*

SVĚDECTVÍ**NESKUTEČNÉ SKUTEČNO**

„Tak se ta naše Ivana dobře učila,“ začala své vyprávění matka sedmnáctileté Ivany. „Měli jsme z ní na základní škole i na gymnáziu radost. Teď je ve třetím ročníku a minulý týden přišla s tím, že ze školy odchází. Prý si vypočetla, že dalším rokem ve škole přijde o možnost výtvarného, kdyby šla potom na vysokou, tak si zase nevydělá, doma si ničeho neužije, školu prý si dodělá, až se vrátí ze světa, a pořádného přítele taky u nás v obci nenajde, a pokud prý se chce jednou mít dobře a uplatnit se, tak potřebuje víc životní zkušenosti než pitomé vzorečky, které ji učí matematiku. Zaměstnavatelé se jí budou ptát víc na to, jakou má životní zkušenost a praxi, než na to, co vystudovala.“

Pokud jsem v minulých letech řešil odchody dětí ze středních škol a učil-liš jako ojedinělé případy, v současnosti jde v mé ordinaci o skoro běžný jev. Učení nebaví, škola nudí, učitelé obtěžují. Výhradním zájmem je zábava všeho druhu. Mám skoro dojem, že se většina těchto mladých dezertérů chce ubavit až k smrti. Adrenalin, vzrušení, nevázanost. Svoji velkou roli hraje v jejich životě internet, který zprostředkovává zcela nové pokušení, jímž je útek do *virtuální reality*. Žijeme uprostřed světa, jenž klade velký důraz na prožitky. Zažít něco zvláštního, vzrušujícího, co by nás mohlo vytrhnout z šedivé a nesnadné reality. Sdělovací prostředky a zábavní průmysl nám podsouvají, že štěstí je na dosah ruky. A tak se rodí jakési nové hnutí „útěku ze světa“. Ovšem z toho reálného do nereálného, virtuálního. V něm je možné vívat se do role virtuálních hrdinů namísto řešení vlastních narůstajících problémů.

Ivana patříla do kategorie závislých na internetovém chatování. Dlouho do noci svítila v jejím pokojíku obrazovka počítače a matka se domnívala, že se tak dcera poctivě učí nebo si na internetu vyhledává studijní informace.

Pravda byla jiná. Ivana si poslední rok a půl, noc co noc, dopisovala na internetu s neznámým člověkem. Její chování se začalo měnit. Postupně se vyčleňovala z rodiny, rozvazovala přátelství, byla arogantní, vzpurná, začala mít svůj divný svět. Rodiče to přičítali náročnosti studia a pubertě. Vždy se najde důvod, který máme při ruce. Předposlední vysvědčení už bylo nevalné, poslední ještě horší a při nedávném rodičovském sdružení už dva profesori hovořili o opakování ročníku. Matka tomu nemohla věřit, protože Ivana nikam nechodila, přátele neměla, seděla jen doma sama v pokojíčku a „učila se“. Když jsem se s Ivanou setkal poprvé, byla naše komunikace obtížná. Přesto se už ukázalo, že přede mnou sedí člověk s dvěma diagnózami: „závislost na internetu“ a „vymytý mozek“. První diagnóza se mnoho nelišila od těžké závislosti na alkoholu a druhá od obrazu příslušníka náboženské sekty. Za třicet let své psychiatrické praxe jsem se s tak těžkou obětí patologické kombinace setkal poprvé. Problémem se útek do virtuální reality, tedy „neskutečné skutečnosti“, stává především v životě dětí a mladých lidí, kterým chybí základní vnitřní mravní řád, hierarchie hodnot a citové naplnění. Nevědí ještě a nezakusili, co je v životě opravdu důležité.

Ivana se přes internet seznámila s neznámým člověkem, který, jak jsem měl později možnost číst jeho dopisy, postupoval velice rafinovaně. Zjistil, že mladé děvče má nedostatek domácí pochvaly, uznání, že trpí, i přes dobré úspěchy ve škole, komplexem méněcennosti, co se týká její postavy a vzhledu. Dovedl ze všech drobných detailů, které od ní v korespondenci získal, postavit odpovědi, jež jí dodávaly všechno, co postrádala. Začal ji na sebe navazovat. Časem závislost upevnil a Ivanu začal manipulovat. Divil jsem se, jak se dá na dálku, písemnou formou člověk pomalu ovládat a posléze i vydírat. Začal jsem o tom, mně neznámém člověku přemýšlet. Dopisoval si s Ivanou jeden a půl roku a nikdy se s ní nechtěl setkat. Vydával se sice za stejně starého studenta, jako byla ona, ovšem obsah dopisů, které jí psal a na něž jsme už odpovídali společně, to zcela vylučoval. Odmítal jakékoli setkání, vždy se na něco vymluvil nebo na nabídku vůbec nereagoval. Ač jsem ho nikdy neviděl, mám dojem, že se jednalo o muže středních let, prohraného a prohraného psychopata, který si tímto způsobem cosi léčil nebo osnoval nějaký plán.

Asi po roce povzbudivého a pro Iva-

nu posilujícího dospívání jí sdělil, že má na okresním oddělení policie, kam spádem patřilo i její bydliště, známého a vlivného policistu, který ho o každém jejím kroku podrobně informuje. Je pod jeho dohledem a on o ní ví naprosto všechno. Od té chvíle jí začal dávat úkoly, které má plnit. Pokud je plnit nebude, bude oním policistou obviněna z distribuce drog. Následky, které to pro ni bude mít, jí byly v dopise popsány.

Ivana dostala strach a začala plnit všechno, co měla přikázáno. Žila v napětí, začala kolem sebe pozorovat neznámé osoby, jež připadaly v úvahu jako kriminalista, který ji sleduje.

Z dobrého, neznámého člověka se během několika měsíců stal manipulátor první kategorie. Protože jako studentka neměla peníze, které od ní začal požadovat, nutil ji, aby odešla ze školy a šla vydělávat. Pokud nepůjde, nehrozí už jen falešné obvinění z distribuce drog, ale možná fyzická likvidace. Opuštění školy byl následek chatové manipulace. Asi za měsíc po vyšetření Ivanina případu jak po stránce zlepšení školního prospěchu, tak i po stránce psychologické, seděla v mé čekárně jiná, osmnáctiletá studentka se svými rodiči.

Zhoršil se jí prospěch, povaha, rozhodla se opustit školu v maturitním ročníku.

A v jejím pokoji svítila dlouho do noci internetová obrazovka...

Max Kašparů, Třicet případů aneb malé, bílé, kulaté

PRÁZDNÁ ŽIDLE

Jeden starý muž těžce onemocněl. Protože nemoc byla vážná, přišel ho domů navštívit farář. Jakmile vstoupil do pokoje nemocného, všiml si prázdné židle. Měla zvláštní místo, hned vedle postele, na které odpočíval nemocný. Kněz se tázal, k čemu ta židle slouží. Muž se slabě usmál a odpověděl mu: „Představuji si, že na židli sedí Ježíš. Právě než jste přišel, jsem s ním mluvil...Dlouhá léta se mi modlitba zdála strašně obtížná, až mi jeden přítel poradil, že modlitba je vlastně povídání s Ježíšem. Tak si teď představuji Ježíše na židli naproti sobě, vyprávím mu a poslouchám, co mi odpovídá. A už nemám s modlitbou těžkosti.“ Za několik dní přišla dcera starého muže na faru, aby oznámila, že její tatínek zemřel. „Nechala jsem ho jen pár hodin samotného,“ řekla. „Když jsem se vrátila do pokoje, našla jsem ho už mrtvého. Hlavu měl opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále vedle své postele.“

*Bruno Ferrero,
Příběhy pro potěchu duše*

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Z HISTORIE

1974 POKRAČOVÁNÍ

V tomto roce se pro kostel pořídily tyto věci: 1. Nový rozlasový přístroj pro kostel značky Tesla – Music 130, tři výkonné moderní mikrofony a 8 amplionů, všechno v ceně 12.825,-Kč. Zainstalovaly komunál. služby Val. Klobouky, vedoucí Alois Valčík. 2. Do lavic chrámové lodi se položila gumová podlahovina zn. Vinylkolor, kterou nalepil odborník pan Jiří Drha z Hostětína. Též se gumou potáhly kamenné stupně obou kaplí a stupeň před hlavním oltářem. 3. Vymalovala se sakristie a na faře chodba a kancelář. 4. Za oltářem se postavil regal pro inventární věci a přikryl se vkusným závěsem. Sbírkový závěs v kostele byly zaměřeny na získání finanč. prostředků pro plánovanou opravu střechy. Byly to 3 sbírky při slavnostech: na velikonoce (Kč 6.235,-), na slavnost sv. Václava (Kč 8.360,-) a na vánoce (Kč 8.550,-) Mezi jinými byla též sbírka na opravu katedrály sv. Václava v Olomouci, které předcházela výzva Otce biskupa dra Jos. Vraný: ať je to dar věřícího lidu katedrále v tomto Svatém roce. Odesláno 4.440 Kč. V tomto roce bylo 54 svatěb, pokřtěno 144 dětí (z toho odjinud 27) a pohřbeno bylo 49 farníků. S nimi jsme vzpomínali + kardinála Štěpána Trochtu, biskupa v Litoměřicích, který tam měl pohřeb 16.4.1974. Jeho foto viz na další straně. Zopatřeno bylo 64 nemocných a starých farníků, z nichž 23 osoby dostaly svatě pomazání nemocných. Eucharistická slavnost Těla a Krve Páně byla v kostele tak, jak tomu bylo loni. Konaly se dvě pouti: dne 19.5. pouť na Sv. Hostýn s účastí 250 poutníků (4 autobusy a osobní auto) a na Pro-

vodov s účastí asi 100 poutníků (2 autobusy. První svatě přijímání dětí 3. třídy bylo o slavnosti Nejsvětější Trojice 9. června v počtu 72 dětí. Na přiložené fotce jen skupinka dětí z Bylnice. Za celý rok bylo podáno celkem 13.240 sv. přijímání.

SVATÍ

SV. BLAŽEJ (3. 2.)

Proslavil se milosrdnou láskou k bližním. Před svým povýšením na biskupský stolec se zabýval lékařskými studii. Svých znalostí využíval ve prospěch druhých. R. 313 dle legendy uprchl (před pronásledováním křesťanů náměstkem v Sebatě) na horu Aegaeus, kde o samotě sloužil Bohu modlitbou a prací. Plachá lesní zvěř, kterou zkroutil svou laskavostí, byla jedinou jeho společností. Jednou lovcí honil zvěř a ta hledala útočiště v Blažejově jeskyni. Blažej byl zajat a předveden před náměstka. Když odepřel obětovat bohům, byl drásán železnými hřebeny a pak vlečen do žaláře. Pět křesťanských žen ho provázelo k žaláři. Když se náměstek dozvěděl, že jsou křesťanky, dal je popraviti.

Zbožná legenda vypravuje: Když byl Blažej vlečen vojiny k soudu, mezi lidmi, kteří se s pláčem k němu hrnuli, přispěchala křesťanka, vdova, s polomrtvým chlapcem, jemuž uvázla v hrdle rybí kost. Svatý mučedník požehnal polomrtvému hochu a ten hned přišel k vědomí a uzdravil se. Proto se v den svatého Blažeje uděluje požehnání: „Na přimluvu sv. Blažeje, biskupa a mučedníka ochraňuj tě Bůh od nemocí krčních i všelikého jiného

zla. *Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.*“ Byl umučen r. 316. Roku 972 byly relikvie (lebka a paže) sv. Blažejze přeneseny do Dubrovníka, kde jsou dodnes uchovávány ve zlatém relikviáři v Dómském muzeu (chorvatsky *sveti Blaž* nebo *sveti Vlaho*). Blažej je patronem tohoto města a pro nezávislou Dubrovnickou republiku (1358–1808) měl podobný symbolický význam jako evangelista Marek pro konkurenční Benátky. Další ostatky se dostaly do Německa a Rakouska. Je patronem lékařů, hřebenařů, hudebníků žestových nástrojů, zedníků a stavitelů, tkalců, ševců, pekařů a divoké zvěře. Je přímluvcem při onemocněních krku, uší a zubů.

Rudolf Schikora, Naše světla

NÁŠ RODÁK SLAVÍ JUBILEUM

„Život může být dobrý, i když je těžký“

Slova rodáka ze Sv. Štěpána P. Františka Pevného, který dne 16. 2. 2021 oslaví své 100. narozeniny. František Pevný SJ se narodil 16. února 1921 v osadě Svatý Štěpán do rodiny vesnického obchodníka. Vyrůstal ve skromných poměrech a spolu se třemi sourozenci byl nenásilnou cestou, zejména vlastním příkladem rodičů, veden ke křesťanské víře. Roku 1941 nastoupil do kněžského semináře v Olomouci. V roce 1942 totálně nasazen v Berlíně. Na kněze byl vysvěcen 1947. Roku 1949 byl zatčen a odsouzen na čtrnáct let, vězněn na Jáchymovsku, na Borech, Mírově, ve Valdčicích a Leopoldově. V roce 1960 byl propuštěn, následně působil jako pomocný dělník, údržbář a později ve farnostech ve Vítkově, Kolíně a v Brně. Má zásluhy na vybudování duchovního centra a vzniku nové farnosti v Brně na Lesné. Nyní žije v Žernůvce u Tišnova v Domově sv. Alžběty.

Milý otče Františku, děkujeme Pánu Bohu za Vás, Vaši celoživotní službu a za vše, co jste s láskou předával. Důkazem jsou toho Vaše slova: *„Žijte svůj život tak, abyste jím dělali radost. Sobě, svému okolí a také aby to bylo ke cti a chvále Boží.“*

BLAHOPRÁNÍ

Sníh se kolem třpytí, mlčí kraj i les. Kdo slaví svátek a narozeniny dnes? Přejeme Vám hojnost Božích milostí a spokojenost v osobním životě.

Fm

Z LITURGIE

2. 2. 2021 UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU

„Moje oči uviděly tvou spásu.“

1. čtení: Mal 3,1-4

2. čtení: Žid 2,14-18

Evangelium: Lk 2,22-40

Když nadešel den očišťování podle Mojžišova Zákona, přinesli Ježíše do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: *‘Všechno prvorozené mužského rodu, ať je zasvěceno Pánu!’* Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: *„Nyní můžеш, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu.“* Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: *„On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duši pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“* Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plně moudrosti a milost Boží byla s ním.

Ozvěna slova:

Na začátku naší cesty novým rokem se hovoří o člověku, kterého potkalo to, na co celý život čekal. Celý život mu stálo za to, aby zůstal věrný Bohu, protože ve svém srdci slyšel, že se dočká Toho, který přijde zachránit lidi. Mohl říkat: *„Vidíte, vy jste říkali, že zemřu jen tak, a já se toho dočkal...“*, ale místo toho pronesl nádherný zpěv: *„Nyní můžеш,*

Hospodine, podle svého slova propustit svého služebníka v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanů, a k slávě tvého Izraelského lidu.“ Světlo je něco velikého a silného. Jistě jste si všimli, co udělá světlo s člověkem, když nastane tma. Když rozsvítíte svíci a díváte se na druhého a druhý na vás, tak v tom světle najednou každý člověk oživne. A jakou má krásu! A jaký má zvláštní způsob vyjádření obličeje! Živé světlo, pohybující se světlo plamene svíčky, sluneční svit patří do života lidí, protože ho potřebují. Doplňuje poselství jejich tváře, protože naše tvář je výrazem naší bytosti. Můžeme se smát, můžeme se mračit. Světlo však mění nejen náš obličej. Nevěřili byste, jak je to zjevné. Nebojme se v temnotě dnešní doby svítit. Lidé okolo nás budou díky našemu světlu krásnější. Naše svíce můžeme rozžehnout od Plamene, který svítí stále, nikdy nezhasíná. Děkuje ti, Pane Ježíši.

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- Povídají si dva sousedi: „Sousedě, mohl byste mi na pár dní půjčit tu vaši trubku?“
„Proč? Chcete se na ni učít hrát?“
„Ne. Chci se v klidu vyspat.“
- Rozčiluje se řidič na hlídače parkoviště: „V noci mi tu někdo ukradl zadní pneumatiku. Co tu vlastně hlídáte?“
„Abyste neodjel bez placení.“

MŠE SV. V SIDONII

- 6. 2. Za Antonína Vaculku
- 13. 2. Za rodiče Zdeňka a Aloisii a manžele Šimkovy
- 20. 2. Za rodiče Františku a Josefa Kostkovy
- 27. 2. Za členky živého růžence

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Evangelizační úmysl:

Modleme se za ženy, které se staly obětmi násilí, aby je společnost chránila, brala vážně jejich utrpení a byla ochotna je vyslechnout.

Národní úmysl:

Děkujeme za dobré zdravotnictví v naší zemi a prosíme za všechny, kdo pečují o potřebné, aby v nich viděli obraz Boží a svou službu jim prokazovali s úctou a láskou.

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC ÚNOR 2021

1.	PO	7.30	
2.	ÚT	7.30 17.00	Za + Františka Stuchlíka Za + rodiče Josefa a Elišku Lysákovy, + prarodiče Jana a Františku Lysákovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
3.	ST	17.00	Za + Jaroslava a Annu Naňákovy, + syna Vratislava, duše v očištění a Boží požehnání pro celou živou rodinu
4.	ČT	17.00	Za + Marii Březáčkovou, + manžela Františka, + syna, + rodiče, sourozence a duše v očištění
5.	PÁ	7.30 17.00	Za nemocné z farnosti Za + Elišku a Miroslava Beňovy a Boží požehnání pro živou rodinu
6.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
7.	NE	7.30 9.00 10.30	Na poděkování P. Bohu za 60 let života, za + Josefa a Boženu Pindákovy, Boží požehnání a ochranu pro živou rodinu Za + Věrku Slaběňákovou, + rodiče Matějíčkovy, + Josefa Orsáka, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
8.	PO	7.30	Za + rodiče Emilii a Aloise Dohnalovy, za duše v očištění a Boží požehnání pro celou živou rodinu
9.	ÚT	17.00	Za + Marii Řehákovou, + manžela Antonína, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
10.	ST	17.00	Poděkování za dar víry, milosti, zdraví pro manžele Miklasovy, jejich děti a vnoučata
11.	ČT	17.00	Za nemocné
12.	PÁ	17.00	Za + rodiče Vaškovy, + syna Josefa, jejich + sourozence, + zetě Miroslava, s prosbou o Boží ochranu, dar víry a zdraví pro celou živou rodinu
13.	SO	15.00	Za + Jaroslava Jelínka, jeho 3 + syny, + rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu
14.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Antonína a Marii Strnadovy, + zetě Jiřího, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za + syna Václava Fojtíka, + z rodiny, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
15.	PO	7.30	Poděkování P. Bohu za přijaté milosti, požehnání a pomoc manželům Miklasovým, zasvěcení jejich živnosti a zaměstnanců do Neposkvrněného srdce P. Marie a Božského srdce
16.	ÚT	17.00	Za + Miroslava Polereckého, + rodiče Kostkovy, + syna, dar zdraví a Boží požehnání pro celou živou rodinu
17.	ST	7.30 17.00	Za + Josefa Ptáčka /1.výročí/, + rodiče, sourozence, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
18.	ČT	17.00	Za + Karla Kostku, + rodiče, jejich 2 + syny, + rodiče Struhařovy, jejich + děti, pomoc a Boží ochranu pro živou rodinu
19.	PÁ	17.00	Za manžele a rodiny z farnosti
20.	SO	7.30	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Skálovu a Esteřákovu
21.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Karla Svobodu, 7 + sourozenců, + rodiče Svobodovy, Lysákovy, + vnučku, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Oldřicha Konečného, + sourozence, + rodiče z obou stran, + rodiče Ptáčkovy, + vnučku Alenku, poděkování za dar zdraví, Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živou rodinu Za farníky
22.	PO	7.30	Za + Petra Krahulce, + rodiče Krahulcovy, Vilímkovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
23.	ÚT	17.00	Za + Stanislava Dorňáka, dvoje + rodiče, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu
24.	ST	17.00	Za + Anežku Stružkovou, + rodinu Matějíčkovu, Stružkovu, duše v očištění, Boží pomoc a ochranu P. Marie pro živou rodinu
25.	ČT	17.00	Za + Františka Faško a Boží požehnání pro živou rodinu
26.	PÁ	17.00	Za živou a + rodinu Beňovu a Křekovu
27.	SO	7.30	
28.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Františka Kostku, syna Františka, za rodiče z obou stran a duše v očištění Za + Josefa a Františku Hajdovy, duše v očištění, pomoc a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky

- Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
- Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
- Grafická příprava: PHM studio